

trešči ravno v oni hrast, pod katerim smo prej vedrili. Očitno se je pokazalo, kako skrbno so nas varovali angelčki varihi, katerim smo se priporočili in izročili.

Počasi smo capljali za čredo domov. Tresli smo se mrazú, a še bolj strahú. Nikdar nisem užil toliko strahú kakor tisto popoldne. Drugekrat sem le v hiši skozi okno gledal, kako se je veter igral z drevjem in kako bil dež ob zid. Tisto popoldne sem sam izkusil, kaj je nevihta.

Smilili smo se doma mamicam, ko so nas videle, kako smo blede, prepadeni in mokri.

Nikoli več si nisem želel biti mej hrumečo nevihto pod milim nebom, še manj pa v gozdu. Vselej, kadar je nas poslej imela zajeti nevihta na pašniku, smo gnali rajši prej čredo domov in doma gledali skozi okno, kako divja in hrumi nevihta.

Katera je več?

I.

Rožja žabica ali rega in krastača sta sedeli na travniku. Vsaka je gledala, da hitro dobi kaj za svoj lačni želodček. Pozor! Mušica leti proti njima. Obe se pripravita na skok. Hop! Rega jo je vjela. Pa se razkači krastača in zagodrnja:

„Veš kaj, tako brezobzirna pa ne smeš biti. Vendar moraš spoštovati tudi nekoliko mene!“

„Prijateljica, bodi ročnejša“, odvrne rega.

„In ti manj sebična!“

„Jaz sem bila prej tukaj kakor ti, zatorej imam večjo pravico“, dokazuje rega.

„Ali menda misliš, da si ti več kakor jaz?“ vprašuje razjarjena krastača.

„Ti o tem dvomiš?“ jezika rega.

Začeli sta se kregati, katera je več.

„Jaz sem ročnejša nego ti, meni ne uide nobena mušica“, hvali se kvak-kvak.

„A jaz čistim vrtove nadležnih mrčesov“, poje si slavospev krastača.

„Mene devajo v steklenice, da jim prerokujem vreme.“

„Kolikokrat se pa zmotiš? Jaz pa — —“

Mimo prileti belin.

„Naj metulj razsodi“, svetuje rega.

„Sovražnikova hvala je veliko vredna“, dodá samozavestno druga.

„Katera je več?“ zakričali sta obenem, da je metulj od strahu omahnil na bližnjo bilko.

„Obe skupaj nista dosti prida“, rozsodi metulj in odfrči dalje.

II.

„Ne bodi jezna, strina“, tolaži regica, „to je sovražnikova graja; ta nama ne privošči veljave.“

„Kaj mi mari metulj!“ zagodrnja krastača.

„Pa vendar bodeš morala naposled priznati, da sem jaz več. Le primerjaj svojo grdo obleko z mojo. Tvoja koža je razpokana, moja gladka; tvoja je umazana, grda, moja lepo zelena. Le primerjaj!“

„Gotovo“, ustavi jo krastača, „dolge noge imaš in lepšo postavo kot jaz: toda treba gledati notranjost, ne zunanosti. Jaz sem več, pa je konec besedi.“

Pa zašumi v bičju . . .

„Kdo je več? Ta, ki je debelejša in obilnejša, to najpreje požrem.“ Bil je glas štokrlje. Slišala je prepir in je hitela razsojat. Klepetala je s kljunom kakor mesar z nožem ob oslo, predno zakolje telička.

Dospela je prepozno. Obe naši znanki sta že čepeli skriti čakaje njenega odhoda. Štokrlja ni dolgo čakala. „Naj se še malo poredita, a potem bosta tolstejši“, godrnjala je jezno. Lisica in kislo grozdje!

III.

„Kaj, ko bi vprašali človeka za njegovo mnenje“, nasvetuje krastača skakaje ob potoku. Obe sta bili zadovoljni.

Na travniku so se igrali otroci. Deček zagleda rego. Hitro vzame kapo in jo hoče vjeti. A ne posreči se mu, zato steče za metuljem.

„Ali vidiš sedaj, kdo je več“, vpraša ponosno žabica, „kako se mi je odkril?“

„Dvomljiva čast, strina, ako hočejo koga ubiti“, reče smejoč se krastača.

Dospeli sta do deklice, ki je prala ob potoku.

„Joj, grdoba“, zakriči in zbeži pustivši perilo.

„Poglej, kdo je več? Koga je tako spoštljivo pozdravila deklica — in stekla?“

„Motiš se, deklica se je prestrašila tvoje grdobe“, sikne krastača.

„Iz tebe govori zavist, strina“, doda razžaljena rega.

Ustavili sta se pred veliko hišo, ki je stala ob travniku. Ob strani je imela visok dimnik. Mimo hiše je pa tekkel potok, iz katerega se je vedno dvigala sopara.

„Kdo je ročnejši?“ zakriči rega in skoči preko jarka.

„To ni nikaka umetnost“, zasmee se krastača, pa se stegne — plumps! Ležala je v vodi.

„Sedaj je dokazano, da sem jaz več“, veselila se je rega onstran jarka.

„Kaj? Nič odgovora? Pojdi ven, pojdi! Kaj ti je?“

Krastača se ni oglasila. Rega skoči za njo v potok. Vse tiho. Nad jarkom pa se dviguje vroča sopara.

V vreli vodi sta se zadušili obé. Voda ju je nesla proti reki.

Bili sta enaki.

Dolg prepir za prazen nič! Ne — za skupno nesrečo.

J. V.